41GP60_BIJ_bw_Kinderbijb_41GP60_BIJ_bw_Kinderbijb 19-08-13 13:21 Pagina 13

In ballingschap

De kinderen waren aan het spelen op het grote plein bij de Schaapspoort van Jeruzalem, niet ver van de tempel. Judith was met vriendinnetjes aan het touwtjespringen en Tobias liet zijn vlieger op, maar dat lukte niet goed, er stond te weinig wind. Toen kwamen de soldaten. Ze kwamen plotseling door de poort naar binnen gemarcheerd, soldaten uit een ver land. Ze schreeuwden van alles, maar de kinderen konden er geen woord van verstaan, die mannen spraken een andere taal. Maar zoveel was wel duidelijk: ze mochten niet doorgaan met spelen, ze moesten van het plein af: 'Wegwezen!'

Judith en Tobias liepen dezelfde kant op, ze woonden vlak bij elkaar. Onderweg kwamen ze nog veel meer soldaten tegen, die waren zeker door de Waterpoort binnengekomen.

De moeder van Judith stond ze al in de deuropening op te wachten. Ze huilde. 'Waarom huil je?' vroeg Judith.

'We moeten hier weg,' zei moeder, 'we moeten in ballingschap.'

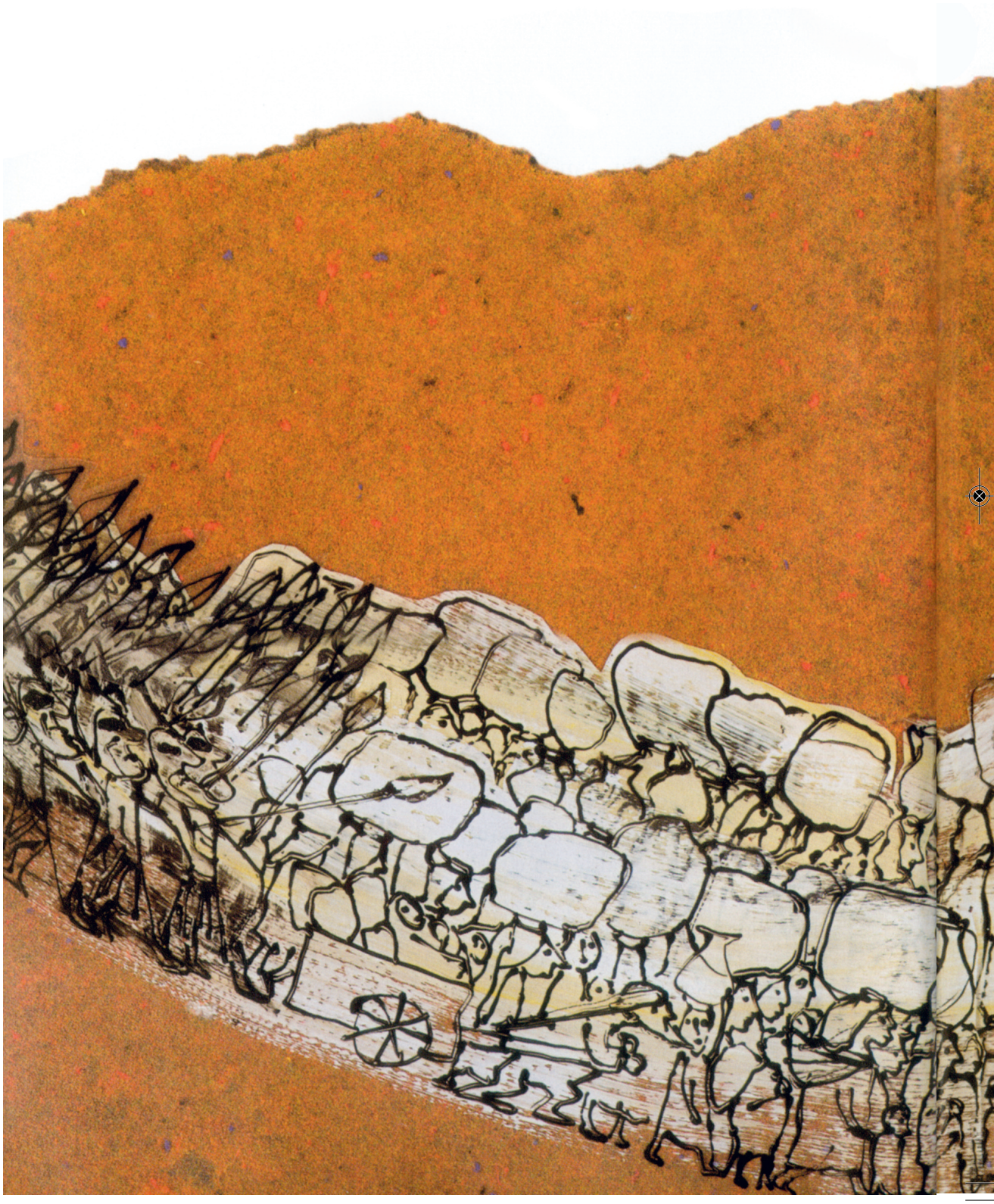
'Wat is dat, ballingschap?' vroeg Judith.

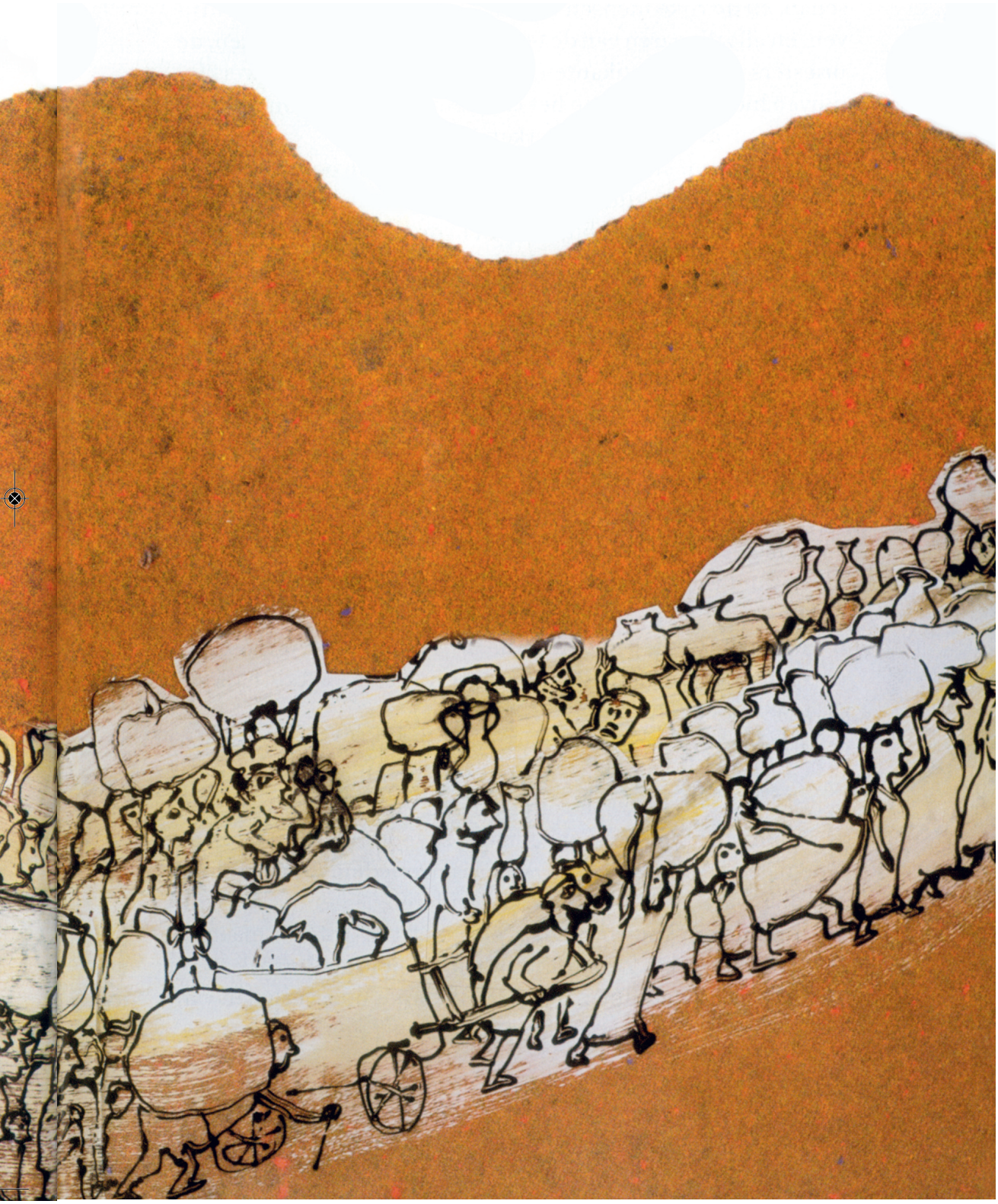
'We moeten het land uit,' zei moeder. 'Want die mannen willen hier nu de baas zijn. Wij moeten naar Babylonië. Naar het land waar de soldaten wonen.'

Tobias holde naar de overkant, naar zijn huis. Vader was in de smederij, hij haalde net een roodgloeiend stuk ijzer uit het vuur. Hij had er een ploegijzer van willen maken, maar dat hoefde nu niet meer. 'Die krijg ik toch niet meer af,' zei hij, en dompelde het ijzer sissend in de grote waterbak.

'Moeten wij ook weg?' vroeg Tobias.

Vader knikte. 'Kijk nog maar eens goed om je heen,' zei hij,

41GP60_BIJ_bw_Kinderbijb_41GP60_BIJ_bw_Kinderbijb 19-08-13 13:22 Pagina 16

'misschien zie je Jeruzalem wel nooit meer terug.'

'Gaan alle mensen dan weg?' vroeg Tobias. 'Is het straks helemaal leeg hier?'

'Nee,' zei vader. 'Het bestuur van de stad gaat in ballingschap, en de rijke mensen en iedereen die kan lezen en schrijven. En alle dienaren van de tempel moeten ook vertrekken, de priesters en de muzikanten. Alleen de boeren en de werklui blijven hier, om als slaven het land te bebouwen en om voor de koning van de soldaten te werken.'

'Maar jij bent smid. Waarom moeten wij dan ook weg?'

'Omdat ze bang zijn dat ik zwaarden ga maken en speren en dat de mensen die hier blijven dan in opstand komen.'

Tobias zag de vader van Judith aan komen lopen, samen met oom Ben, die om de hoek woonde. Ze zagen helemaal bleek. De soldaten waren met hun laarzen zomaar de tempel binnengestormd, het huis van God, heilige grond. 'Jullie moeten allemaal mee,' hadden ze geroepen, 'mee naar Babel!'

Judiths vader was muziekmeester in de tempel, hij had nog net zijn lier kunnen meenemen, een kleine harp. En oom Ben, een van de priesters, had snel wat heilige boeken met verhalen en liederen kunnen pakken, de mooiste die hij zo gauw kon vinden.

De vader van Tobias kwam uit de smederij tevoorschijn. 'Het wordt een lange tocht. Zullen we samen reizen?' zei hij tegen Judiths vader en tegen oom Ben. 'We halen de kar uit de smederij, daar kunnen onze spullen op, en Tobias en Judith. Ik zal de assen van de wielen goed smeren.'

'Ik kan best lopen,' zei Tobias, 'en Judith ook.'

'Nee, dat kan niet,' zeiden de vaders. 'Jullie zijn nog maar acht jaar en we zijn weken onderweg.'

'Fijn dat ik met jullie mee mag,' zei oom Ben. Hij woonde helemaal alleen, zijn vrouw was pas overleden, kinderen had hij niet en dus ook geen kleinkinderen. Eigenlijk was hij geen oom, van Judith niet en ook niet van Tobias, maar ze noemden hem zo. Ze kwamen vaak bij hem op bezoek. Dan kregen ze druivensap en dan vertelde hij mooie verhalen van vroeger. Ze vonden het heel naar dat ze weg moesten, maar ze

41GP60_BIJ_bw_Kinderbijb_41GP60_BIJ_bw_Kinderbijb 19-08-13 13:22 Pagina 17

waren blij dat oom Ben met hen meeging.

De vaders maakten de kar klaar, de moeders gingen van alles inpakken: kleren voor als het warm was en kleren voor de kou, eten voor onderweg en kostbare spulletjes die ze liever niet achter wilden laten. 'Mag mijn pop ook mee?' vroeg Judith. 'Dat is goed,' zei moeder. Tobias wilde zijn vlieger meenemen, maar zijn vader beloofde dat ze in Babel gauw een nieuwe zouden maken. 'Pak maar wel het touw in.'

Judiths moeder begon weer te huilen. 'Ga alsjeblieft buiten met Tobias spelen,' zei ze, 'je loopt me in de weg. Ik moet goed nadenken, anders vergeet ik van alles. En ik moet ook nog brood bakken.'

Tobias zat op de stoep van de smederij en Judith kwam naast hem zitten. 'Ik heb wel eens gehoord,' zei Tobias, 'dat er in Babylonië twee grote rivieren zijn, wel tien keer zo breed als onze rivier de Jordaan. En prachtige tempels zijn er, met hoge raptorens. En hangende tuinen.'

'Hangende tuinen?' vroeg Judith.

'Ja,' zei Tobias. 'Ik weet ook niet hoe het zit, maar ze zeggen dat die tuinen hangen.'

'Ik blijf veel liever hier,' zei Judith. 'Ik ben bang. En jij?'

'Ik ben ook bang,' zei Tobias. 'Maar ik vind het wel fijn dat we samen gaan.'

De volgende dag vertrokken ze. Voorop en helemaal achteraan liepen de soldaten, met zwaarden en met speren. Je moest niet proberen weg te lopen. Judith en Tobias zaten op de kar, Judith met haar pop op schoot, Tobias met de lier van Judiths vader. 'Goed vasthouden,' had hij gezegd. Tobias dacht aan de nieuwe vlieger die ze straks in Babel zouden maken. Die moest wel wat groter worden en een beetje anders.

De vaders trokken de wagen, de moeders droegen het pakgoed dat niet ook nog op de kar kon. Oom Ben duwde aan de achterkant. De kinderen zagen hoe hij een paar maal achterom keek. Daar lag Jeruzalem, hoog op de berg, stralend wit in de zon. En boven de stad kon je de tempel zien, het huis van God, dat nu verlaten was.

41GP60_BIJ_bw_Kinderbijb_41GP60_BIJ_bw_Kinderbijb 19-08-13 13:22 Pagina 18

'Dag tempel,' zei oom Ben. Alsof die tempel iémand was en niet íets. 'Dag tempel.' En tegen de kinderen: 'Zul je dit goed onthouden, wat je nu ziet, onze heilige stad en onze heilige tempel? Ik kom hier misschien nooit meer terug. Maar eens op een dag – misschien zijn jullie dan wel net zo oud als ik – zullen jullie hier terugkeren. Dat geloof ik vast.'